

Szegedi-Szabó Béla

# Hangyabefőtt

meseregény

(részlet)

## Első fejezet

Kortó szerette a napfényt, az életénél is jobban, de csak, ha árnyékot adó, lombos fa is akadt a közelében.

Ilyenkor behúzódott a tenger előtti, terebélyes növényzet alá, végtagjait széjjeldobva elterült, és a lombok közti résen át lehunyt szemmel hallgatta a sziklákhöz csapódó hullámok moraját.

Kortó volt a sziget egyetlen papja, de nem akármilyen! De erről, kedves Olvasó, majd még később!

Már vagy két órája heverészett füttyörészve, a lábát nyújtogatta, amikor egyszer csak ideges kiabálásra lett figyelmes.

Kidugta fejét a fák közül, majdnem elájult a látványtól: egy roppant hajótest hegyes orra türemkedett a part fölébe.

Egy kalapos férfi ordítózott a fedélzetről úgy, mint akinek valami nagy baja van, tán hascsikarás vagy ehhez hasonló.

– Hová tűnt? Nem megmondtam, hogy ha kikötünk, valaki vigyázzon rá!

Hirtelen furcsa emberkéek özönlöttek el a hajó orrát, mindenki messzelátóval igyekezett végigpásztázni a szűrős bokrokkal és vastag fákkal teli partot.

Kortó tátott szájjal, guggolva figyelt a homokból, nem hitt a szemének. Ugyanis még soha senki nem közelítette meg ennyire az ő szigetét.

A nap delelőn járt.

A férfi, akit – mint kiderült – Kincsesnek hívtak, le-föl szaladgált rongyos nadrágjában a hajó fedélzetén, a többiek bólogatva követték.

– Százezer dollárom fogja bánni – forgott jobbra meg balra Kincses, miközben mobiltelefonja gombjait nyomkodta. – Nincs vétel! Miért nincs errefelé vétel?!!

– Nálam sincs! – szólt oda egy másik kalóz.

– Pofa be, Fáraó! – tette hozzá Kincses. – Elegem van ebből az istenverte szigetből!

– De hát ez Porhó! – suttogta a bokorból elképedve Kortó, s bal kezével máris nyúlt kalapja felé, mert mindig ezt tette, ha faluját valaki eszébe juttatta, és most, íme, eszébe jutott, de aztán rögtön az is, hogy a falunévtábla éppen javítás alatt van Priglic mester dohos műhelyében.

Azt is tudni kell, kedves Olvasó, hogy a tudós Priglic mester Porhó legbölcsebb lakója volt, bölcsessége talán még a világot járt vándormadarakéval is vetekedett. De akadt egy hibája, alig beszélt, és túl gyorsan ráunt a munkára, jobban szeretett gondolkodni!

– Kerítsétek elő – hallatszott egy hang.

A pap csodálkozva ácsorgott a hajó előtt, amely, hogy-hogy nem, egy óriás szappantartóra emlékeztette.

Csak bámulta a fejvesztve rohangáló kalózkodat.

A szigeten jobbára biciklin közlekedtek az emberek, már ha közlekedtek, mert inkább csak pihengettek. Ugyanis Porhó lakói lustaságukról voltak híresek. Folyton a kertben ücsörögtek, tökmagot rágcsáltak, és csak nézték, ahogy nőnek, szélesednek a lapulevél alatt a tányérnyi virágok.

Porhó a béke és az andalító nyugalom szigete volt.

– Porhóban szép az élet, Kortó Porhóban él – mondogatta kedvenc nyelvtörőjét a pap.

Ki tudja, miért, Porhót nem jegyezték a térképek, nem ismerték ott sem az okostelefont, sem a televíziót.

A nagyvilágtól eltérően Porhóban más irányt vett a fejlődés: a fából készült kerékpár volt a legfontosabb jármű, és egyben a legcélserűbb is, hiszen mindig elég időt hagyott a nézelődésre. Porhó lakói kacskaringós és igen széles kerékpárutakat építettek ki a tenger előtt, a kormánykerékre pedig napernyőt erősítettek, hogy megvédhessék magukat az időjárás viszontagságaitól.

Akár valami kólikás lepkék, röpködtek az alkonyati szélben kiránduló, porhói családok.

Kortó kénytelen volt a homokba feküdni, nehogy észrevegyék. Bár maga sem értette, miért teszi, ugyanis cseppet sem tartotta magát gyáva teremtésnek.

A hajón tolongók egyre éktelenebb káromkodások közepette igyekeztek leereszteni létrájukat a partra.

Kortó egész életében nem tett semmi rosszat, most mégis hallani vélte szívének erősödő kalapácsütéseit.

– Tán csak nem berezeltél? – kérdezte magától.

De amikor egy pillanatra felemelte a fejét, észrevette, hogy vele szemben, az egyik bokorban egy furcsa állat szuszog, hosszú ormánya, miként a porszívó csöve tapadt a talajhoz.

– Hát ez meg? – suttozta, de nem volt több ideje tovább gondolkodni, mert a kalózkodak előzőlötték a parti sávot, és minden bokor alá benéztek.

– Kérem, mentse meg! – súgta fojtott hangon a különös lény, aki fogvacogva emelt a magasba egy befőtt üveget.

– Már elnézést – motyogta Kortó. – De mit csinálhatnék egy befőttel?

Kortó a fejét fogta, mindenről megfeledkezett, tompa nyomást érzett a homlokán. Aztán mintha szikrázóan színes üveggolyó pattogott volna a feje búbján! Tened kell valamit, hallotta a hangot!

– Ó, egek! De hát ez kicsoda?! – forgott maga körül. – Mi közöm van nekem egy ilyen ormányos teremtményhez?

– Hiszen ő is a rokonod! – szólt a hang, de mintha a tenger súgta-búgta volna.

Addigra már a közelben jártak a kalózkodak, bokorról-bokorra átnéztek mindent, Kortó pedig remegő gyufaszállákkal guggolt az ágak közt.

– Idefigyelj! – nézett az állatra. – Maradj szorosan a hátam mögött, meg se mocsanj! Hé! Az ormányod! Tekerd a nyakad köré, mint a gumicsövet! – utasította Kortó.



Istenkém, te tenger, Tenger Szellem, légy jó hozzám, csak most az egyszer mentsél meg, rimánkodott.

A felhők mosolyogva bólogattak, különböző alakokat öltve sodródtak tova, akár valami derűs és bölcs bárányok.

A kalózok éppen abban másodpercben hajtották szét a babérbokor húsos leveleit, amikor Kortó a magasba emelte karját.

Szakállas, zsíros hajú emberek alkották a kalózok csapatát, amelyből kitűnt egy pókhasú figura, Kincses. Nem is nagyon szólalhatott más az ő jelenlétében.

– Nézd csak – csapta össze izzadt tenyerét. – Mi ez a maskara?! Egy papnak nem a templomban a helye?

A többiek vihogva fogadták Kincses megjegyzéseit.

Kortó szólni akart, de egyetlen hang sem jött ki a torkán.

– Füleltél, igaz? Hallottál mindent – szólt a füstös arcú.

– Félig süket vagyok – magyarázkodott Kortó.

– Majd meglátjuk – dűnnyögte Fáraó. – Milyen falu az, amelynek névtáblája sincsen?!

– Nem járt itt még soha senki! – szabadkozott a pap.

Kortó kínosan ügyelt arra, hogy a kis állat a helyén maradjon, csak a hülye ormány miatt aggódott, az járt a fejében, nehogy előbújjon, nehogy kidugja orrcsővét az állat, mert akkor vége mindennek, a tengernek, a kerékpározásnak, a kerti partiknak, a rigófüttynek, az egész szigetnek.

– Tán csak nem egyedül gubbasztasz ezen a nyavalyás szigeten? – nézett Kortóra egy törpenövésű kalóz.

– Uram, nézze! – kiáltotta valaki, és széthajtotta a bokor sűrű leveleit.

A lankákon fakerékpárjaikat meglovagolva Porhó különös lakói közlekedtek.

– Micsoda klassz járgányok! – csapott a homlokára a Fáraó – New Yorkban ebből meggazdagodhatnánk! Benépesítjük vele a világvárosokat! Gazdagok leszünk!

– A találmány joga az enyém! – vette át az irányítást Törpe.

– Szó se lehet róla! Én láttam meg először! – dühöngött a másik.

– Ostobák! – szólt le a rajongókat Kincses. – Kinek kell manapság ilyen ócska fakerék?!

A távolban családok pedáloztak, színes virágokkal telitűzdelt ernyővel a fejükön, mosolygós képpel, miként a virágport gyűjtő méhek, még zümmögtek is hozzá.

A látvány lenyűgöző volt; a szél bele-belekapott égnek álló, színesre festett hajukba.

– Micsoda önteltség! Tán csak nem azt hiszik, hogy tudnak valamit? – dünnyögte Kincses.

– Micsoda laza nyugalom! – kiáltotta irigykedve a legkisebb.

– Megvan! Az évszázad üzlete! – csapott kopasz fejére Fáraó.

– Egy frászkarikát! – válaszolta szúrós tekintettel Kincses. – Hát nem látjátok, hogy ezek csupa ócska járgányok!

– Nem veszi észre rajtuk azt a sok zöld rügyet, főnök?!

Kincses azonban csak a homokban ücsörgő Kortót méregette hideg tekintettel.

– Nézd csak a ruháját!! Olyan papféle lehet – csámcsogta Fáraó.

– Te most ne szólj bele! – förmedt rá Kincses, majd Kortó felé fordult. – Mondd, ki vagy te, ha nem ember?

– Kortó, aki Porhóban él – tárta szét a karját a nem mindennapi pap.

– A tisztességes nevedet szeretnénk hallani! – szólt a törpe.

– Hagyd! Ő is tud beszélni! Szóval, Kortó, ha tényleg így hívnak, bár a fene se tudja, nem láttál errefelé véletlenül egy hangyászt?

– Nem! Nem ismerem ezt a nevet!

– Ez ostobának vél bennünket! És még hozzá valami sivatagi tájszólásban beszél! – hadonászott a törpe, aki csípősnek látszott, mint a fekete bors, és csak a derekáig ért az izmos és nagyfejű Fáraónak.

– Szóval nem tudod! – válaszolta Kincses, majd közelebb sétált Kortóhoz.

Kortó a magasba emelte karját, mint aki a felhőkben lakozó Esőistent hívná segítségül.

– No, jól van, imádkozz csak! Hátha hamarabb előkerül az a szörnyeteg! De ne akarj átverni! Gyerünk, mindenki széledjen szét a szigeten! Keressétek!

A kalózkodat mintha a föld nyelte volna el. Kortó egyszer csak egyedül találta magát, illetve nem egészen, hiszen háta mögött, félig a homokba ásva, összegömbölyödve ott rejtőzött a hangyász, ölében a poros befőttesüveggel.

A hangyász éppen jókorát tüszentett: egy pillanatra apró homokfelhő vont a Kortó arcát.

– Még jó, hogy csak most jött rád! Miért nem fogod be az orrod? – szegezte rá tekintetét.

– Mert nem bírom! – duzzogott az ormányos.

– Szóval te vagy az, akit keresnek. Mi a neved?

– Mirmekofágotridaktila!

– Micsoda??!

– A sörényes hangyász magányos állat sokféle élőhelyen megtalálható, a pampákon és az esőerdőkben egyaránt. Sok neves tudós foglalkozott már velünk. Rajta vagyok ám a Wikipédián is.

– Miféle pédián? – nézett bambán Kortó. – És hát miért üldöznek? Tán csak nem porszívónak akarnak használni?

– Odaát történt Ekvádorban – kezdte meséjét a hangyász, miközben mély sóhaj szakadt fel belőle. – Kezemben ezzel ez édes befőttel éppen a suliba igyekeztem, amikor váratlanul utamat állta egy kalóz és elrabolt! Állítólag sokat fizet értem Kincses apja!

– Kincses apja?! – biggyesztette a száját Kortó.

– Bizony! Kincses meg az apja! Az az állatrabló, malacképű, gazdag milliomos, aki New Yorkban él! A Szabadság-szobor mellett, egy rózsaszín villában! Tabarínónak hívják. Állatkereskedőként kezdte, majd afféle börtönöket nyitott saját pénzéből, amiket az emberek vidáman és egyszerűen csak úgy hívnak: állatkert! ZO-Ó! De tudod, nekünk ez felettébb borzasztó! Minket, állatokat, erről nem kérdezett meg soha senki!

– Ez hogy lehet?

– Tabarínónak és fiának mindent szabad!

– ZO-Ó?! Az meg micsoda? – nézett maga elé a pap.

– Börtön!

– Börtön? Ezt a szót sem ismerem.

– Ó, te akkor semmit sem tudsz a világról! – folytatta a hangyász. – Pláne a gazdagok unalmas életéről. Ne akarj soha gazdag lenni, mert akkor halálosan unatkozni fogsz! Tehát te Tabarínót sem ismered?

– Ó, dehogy! A gazdagok közül senkit.

– Az hiszed, hogy az élet csupa gyönyör és bódító rózsaszín?

– Tudja a fene – vont a vállát.

– Hát miféle pap az ilyen? Milyen az, akit nem érdekel a világ?

– Én csak a tengert ösmerem.

– Micsoda önzés!

– És csak pörgetem a homokszemeket. Gyönyörű homokvárakat építek.

– Homokvárakat?! – csodálkozott a hangyász. – De kinek?

– A testvéremnek, a Tenger Szellemnek.

– Ezek szerint te még iskolába se jártál!

– Fogalmad sincs – magyarázta a pap –, mennyi mesét tudnak fejből a tenger hullámai!

– És írni-olvasni? Ki tanítja a gyerekeket Porhóban?

– Hát ki más, mint a bölcs Priglic mester! Összegyűlünk a műhelyében, ő meg elmeséli, mit olvasott ki aznap a felhők formáiból!

– De hát ez mágia! Felhők, Priglic mester, fakerékpár! – vakarta a fejét a hangyász. – Miféle sziget ez? Miféle tudomány?

Kortó ekkor egy babérlevelet szakított az ágról, majd jóízűen rágni kezdte.

– Fújj! – takarta el a szemét a hangyász. – Tán csak nem ezzel tömöd a hasad?

– Frissít, erőt ad és ráncatlanít! Ez a sziget legízletesebb takarmánya.

– Ez a zöld, tömzsi bőrdarab?! – fanyalgott az ormányos.

– Valamikor régen – csámcsogta szórakozottan a pap –, ki tudja, mikor is, tán több száz éve, nagyjából úgy mérem, de bizonyára igencsak hajdanán, a nyakas és szent királyok cifra idejében önkéntes fügeszedőket hoztak erre a kihalt szigetre. Itt kitették őket a hajóból, hogy hatalmas puttonyaikat teliszedjék. De aztán ahogy teltek-múltak a hónapok, hírt sem kaptak, nem kereste őket senki, valamiért itt felejtették őket, ezeken a homokselyemmel bélelt dombokon! Aztán, mivel Bölcs Alfonz, a király, váratlanul elhunyt, soha nem jött értük hajó! Örökre itt maradtak! Akadt

köztük egy vén pap is, azt mesélik, ez lógott valaha a nyakában, ez a fakereszt, ez, ni! – mutatott a nyakában lifegő fadarabra.

– Ez inkább csak egy fakanál!

– Lekoptak már régen az élei! – búslakodott Kortó.

– Pedig valódi! – motyogta a hangyász, miután megszimatolta a fakanalat. – Ennek nincs hagymaszaga!

– Mondd, mit tehetnék érted? – vágott közbe a pap.

– Egy kopott fakanállal? Semmit! A kalózok igencsak veszélyesek! Egy fakanál meg se kottyán nekik – futotta el a méreg a hangyász ormányát. – Addig úgysem nyugszanak, amíg meg nem találják! Százezer dollár! Ennyit érek! Már jönnek is!

– Különben – suttogta porhói Kortó –, a mi falunknak is van egy titkos hajója! De még sohase használtuk! Vész esetére tartogatjuk. Bújj csak vissza a homokba!

A kalózok duzzogva érkeztek vissza, élükön Kincssessel.

A pap buzgón imádkozni kezdett.

– Milyen sziget ez?! – rikácsolta Kincses.

– Úgy mondják: Porhó! – kiabálta Fáraó.

– Nem értek valamit! – vágott közbe a kalózkapitány. – Hát itt senki sem fél! Hiába maszatoltam feketére a homlokomat?!

Fáraó már igencsak tapasztalt kalóznak számított, már vagy húsz éve járt-kelt, utazgatott, végighajózta a Nílust, sok kockás hátú krokodilt ismert. Szóval Fáraó, amolyan igazi, szemfüles gazember, már sok mindent látott ebben a csavaros életben, de ez a sziget, Porhó, még őt is ámulatba ejtette.

– Porhó, ez a neve – mondta, és lehajolt egy marék homokért, de hiába, az minduntalan kipergett a tenyeréből. – Ez talán nem is homok, ez tényleg hó, amely kiszáradt. Por-hó!

– Idefigyelj, Kortó – fordult a pap felé Kincses –, ha nem kerül elő az állat, én személyesen foglak felakasztani téged a hajó árbócára!

Kortó tehetetlenül tádogott, rúgkapált, mint az a szarvasbogár, amelyet váratlanul a hátára fordított a szél.

– Bizony így lesz – tette hozzá Fáraó, aki folyton főnöke arcát leste, amely hol vörösre, hol sápadt zöldre vált a méregtől.

Kortó könnyes szemmel nézett a távolba, egy pillanatra elkedvetlenedett, hiszen oly sok dolog várta még a szigeten.

– Készen állok – mondta nyugodtan.

– Azt hiszed, ilyen könnyen megúszhatod? – nézett rá Kincses.

Mire ezt a kalózok főnöke kimondta, a Nap már lefele ballagott az ég rákvörös karéján.

Muszáj volt elhalasztani a tervet. És ezt Kincses pontosan tudta.

– Lehetetlen éjszaka a keresés – mondta a főnök. – Mindent reggelre halasztunk. Hajnalban pedig fölgyújtjuk a falut, ha elő nem kerül a hangyász!

A rőzse ropogva pattogott a tűzben, mint a puskasörét. Mosolygós lángok fölött húsos szalonna pirult. Az ór minden falat után meghúzta a butykost. Álmosan pislogott, időnként fenyegető rigmusokat szavalt Kortó felé, aki fejét lehajtva ücsörgött a bokrok által körülölelt homokbuckán, háta mögött a szuszogó hangyással.

Bogarak, lepkek röpködtek a narancsillatú fényben.

Egy hullócsillag cikázott át az égen, de ezt egy magányos és öreg partifecskén kívül senki sem vette észre.

A kalózok hajóján nagy hangoskodás közepette zajlott a vacsora. Fáraó éppen a fedélzeten táncolt, férfiasan ütögette szakadt csizmájának szárát, ugrált jobbra-balra, ropta hősiesen. Egy félszemű kalóz hegedült hozzá, míg a másik a csörgődobot rázta.

Kortónak egy perce volt, hogy döntsön.

Az őr elbóbiskolt, kalapja mélyen homlokára csúszott, rekedt horkolása, miként a fűrészzaj, még a muzsikáló kabócák kedvét is lehangolta. Porhó egyetlen vitorlása odalenn pihent a holdfényes öbölben. Kortó lázasan tekintgetett hol jobbra, hol balra.

– Ébresztő – suttogta Kortó, majd bal kezével megrázta az állatot. – Kész a terv!

A hangyász kidugta banánforma fejét a homokból, de ismét tüsszentenie kellett az orrát bizsergető, illatos rozmaringágaktól. Kortó két kézzel átfogta az ormányt, szorította, megvárta, míg az életveszélyt rejtő inger magától elmúlik.

A hangyász pislogva nézett Kortóra, akinek arcát csak alig látta a sötétben. De mire a befőttes eszeveszett makacssággal szorongató hangyász felocsúdott volna, már Kortó vállán hevert, hátracsapva, akár egy jókora liszteszsák, haladtak lefelé az ösvényen, s már csak alig hallatszott oda a kalózok mulatozása.

Kortó jól ismerte az utat, de amikor már majdnem odaértek, egy pillanatra megállt a szikla peremén.

Porhó fölött ragyogtak a csillagok, és a hold hófehér cukrot szórt a házak tetejére.

Porhó, te tejfehér álom, suttogta, s mintha egy láthatatlan angyal suhant volna át az esti tájon.

Gyerekkora jutott eszébe, a legdrágább emlékek, amikor még házi lepénynek képzelte a szigetet, amelynek domborulatai, mélyedései vannak, sültebb és puhább részei, ahol a tenger a tejfő, és a homok a friss sajtreszelék.

– Mit nézel olyan nagyon, Kortó? – kérdezte halkán az ormányos.

– Nézem, nehogy elfelejtsek bármit is, ha el kell hagynom a szigetem! Mert emlékezni szeretnék a legkisebb kormos cickányra is, aki valaha itt kaparászott! Mert drága nekem itt minden hajszál és sirálytoll!

– Miért akarsz megmenteni? – nézett a hangyász.

– Igazán nem tehetek róla – tette hozzá Kortó. – A tenger hullámai súgják.

– És Porhó? – nézett rá a hangyazabáló.

– Ha a tervem sikerül, és a világot járt, tudós Priglic is velünk jön, akkor mindannyian megmenekülhetünk.

– Ki az az izé? Hogy mondtad? Piglic?!

– A haja ősz, de elméje, mint a sasé!

A távolban sirály vijjogott, de kiáltozása elhalt a tenger zúgásában.

Kortó megdörzsölte a szemét, hogy jobban lásson.

Minden erejére szüksége volt.

– Te most itt maradsz! – parancsolta a hangyásznak. – Látod ott azt a messzi sziklát? Ott rejtőzik a hajónk. Várj meg! Mindjárt jövök! Hé, Lojola, el ne mozdulj!

– Hozzám beszélj? – tekintgetett jobbra-balra a meglepett hangyász. – Lojola?! – csodálkozott.

– Tán csak nem engem hívsz így?!

– Nem mindegy?! – dohogott a pap. – Veszélyben vagy! Mától fogva ez a neved! Lojola!

– Jobb nem jutott eszedbe?

– Most mennem kell! Hallod, Lojola? – rázta meg kezével Kortó a hangyászt.

– Ó, igen, majdnem elfelejtettem.

A papot hirtelen elnyelte a sötét, a hangyász pedig felmászott egy sziklára, hogy biztonságban érezhesse magát, hiszen a fövényen váltott műszakban tarisznyarások közlekedtek.

És akkor az egyik vörös bajszerű rák hirtelen megállott a kőszikla előtt.

– Kedves barátom – kezdte a golyóbisszemű hátrafelé araszolgatva –, a mi életünk is örök vándorlás, ahogy egy nagy és okos író gondolta vala.

– Hol találhatnám én meg azt az okos írórt?

– Ha nem tudnád, az írók és költők mind fura lények, kissé hasonlatosak a besurranó angyalokhoz. Amíg a Földön járnak, addig csak fölfele bámulnak. Ezért, ha jobban megfigyeled őket, a nyakuk ferde, és kissé oldalra hajtva hordják nehéz fejüket. Szóval, így van ez, Lojola!

– Hát már ti is tudjátok a nevem?

– Gyorsan terjednek a hírek! – tette hozzá az ollós vendég. – Ne szomorkodj hát, bízz a bölcs gondolatokban, bízzál csak Kortóban, régóta ismerjük, gyakran jár ide a tengerpartra, hogy az esti hullámok meséit hallgassa. Úgy ismeri ezt a ránctalan, homokos tájat, mint a tenyerét. Mire hajnalodik, mi visszavonulunk a barlangokba. Ollóinkat biztonságba helyezzük, nehogy felzabáljanak bennünket a dél felől érkező, túlábú flamingók. Mert, ha nem tudta volna, attól olyan rózsaszínűek, hogy reggeltől-estig rákot zabálnak.

A hangyász állta majd leesett, úgy kellett ujjaival megtámogatnia, hiszen ez a pletykás rák lyukat beszélt a hasából.

A következő pillanatban – mint megannyi szentjánosbogár – fáklyafények villantak a part közelében.

– Meglógott! Utána! – hallatszott a kalózok hangja.

De amikor Lojola már éppen felkiáltott volna, egy kéz ragadta meg hátulról.

– Psszt – mormogta az ismerős hang.

Kortó mellett pedig ott guggolt a harcsabajsűz, szakállas, csodabölcs Priglic: a falu kovácsa, kisiparosa, mindentudója, toldozó-foldozó vargája, filozófusa, ahogy ezt régen mondták volna, mert ma már bizony hírét sem hallani efféle piaci mesterségnek.

– Rajta kívül senki sem tudná elvezetni a hajót! Priglic egy rettenthetetlen hajós!

De akkor hirtelen Porhó lakói sorakoztak föl a dombtetőn, észre sem vették a kalózokat. Virágzó kerékpárjaikról a hajót éppen birtokba vevő Kortó felé integettek. Akadt, aki szivárványszínű zsebkendőjét rázta.

– Hé, Kortó, mire készülsz?

– Mi jár a fejedben?

– Késik az esti harangszó!!

A pap azt se tudta, hová legyen. Erre aztán végképp nem számított.

– Most aztán alaposan benne vagyunk a pácban! Ennyien el sem férnénk e ladikban! – tárta szét a karját a hangyász. – És most mi lesz? Mit mondasz nekik? – nézett aggódva. – Kínáljam meg őket egy kanál befőttel?

– Hiába, a mi étrendünk tengeri herkentyűkből áll. Sem hangya, sem lekvár.



– Még jó, hogy ezt mondtad! Amúgy sem adhatok belőle senkinek – ölelte magához Lojola a teli üveget. – Köt a hétpecsétes titok. Bárcsak láthatnám édes szülőházamat, és őt, akire most e pillanatban gondolok!

Porhó lakosai ott sorakoztak a homokdomb tetején, akadt ott mindenféle kerékpár: püspöklila, sáfránysárga, égi rózsaszín, céklapiros, tengerkék, mohazöld, és még sorolhatnám. Volt, aki torkát köszörülve így kiabált:

– Hé, porhói Kortó, hát itthagysz bennünket?

– Ó, dehogy! – jött letről a válasz. – Majd később megmagyarázom!

– Később? – szólt egy égnék álló, hupikék hajú, porhói biciklista, aki éppen egy kagylóhéjat ropogtatott.

– Akkor hát mire készülsz? Ki fogja meghúzni a harangot, amikor az est lekváros színei olvadni kezdenek?

– Hát én! – húzta ki magát a porhói pap.

– Ki fogja kicserélni a lyukas biciklibelsőt?

– Hát persze, hogy én!

– Ki fogja megszámlálni a felhőket!

– Ki más, mint én!

– Kerékpárjaink nem fognak többé virágozni, ha itt hagysz bennünket...

– Mondd nekik, hogy majd később telefonálsz! – bökte oldalba Lojola.

– Zúg a fejem! A mellkasom szúr! Akárha egy jókora kaktusz tüje böködné! A szívem meg összevissza táncol! – forgott-pergett maga körül Kortó.

– Nyugodj meg, kérlek! Most a hidegvér a nyerő! Légy olyan, mint a napozó krokodilok! – tanácsolta a hangyász.

De Porhó nyugtalankodó, színes hajú lakosai egy tapodtat sem hátráltak, úgy várakoztak oda-fenn a dombtetőn, oly állhatatosan, hogy Kortónak fogalma se volt, mi jöhet még.

– Ki fogja mesélni majd a Tenger Szellemeit? Ki fogja eldúdolni a sonkakagyló bölcsődalát?

– Drága szeretteim, most úgysem értenétek – fordult feléjük Kortó bánatos méltóságában.

– Mondd el nekik, Kortó! – bökte oldalba a hangyász. – Mondd el nekik a kalózokat! Hadd tudják meg ők is!

– Elég annyi, hogy fura vendégek érkeztek hozzánk, ott leng csupasz zászlójuk a hajó tetején! De hiába, Lojola, úgyse értik, nem találkoztak még kalózzal.

– Hát szirti cápával?

– Szóval az van – folytatta a pap, majd – mint aki egy eltévedt legyet zavarász – egy gyámoltalan mozdulattal intett feléjük. – Hamarosan visszatérek! Meglátjátok! Addig is vigyázzatok magatokra!

És láss csodát! A porhói bárka kifutott a tengerre és megcélozta az első kikötőt, azt a távoli országot, amelynek nevét Priglic egyelőre nem árulta el.

No de a minden hájjal megkent kalózok sem tétlenkedtek, rohantak is vissza a hajójukra, hogy mihamarabb utolérjék a fürge társaságot. Porhó, e kedves sziget, úgy tűnik, egyelőre megmenekült.

